

REGGELŐ.

Pestén csötörtökön december 6^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' haj-gyűrű.

(NOVELLA.)

1827-ben történt, hogy B. Emil barátommal, ki akkor N—ben tanult, cseh országon keresztül egy utat tevék.

Karlsbadban sokkal tovább mulatánk, mint valódi szándékunk volt; mert a' természettől ábrándos érzelmekkel fölruházott Emil a' búskomor öböltől, melyben a' fürdő fekszik, nem volt elhozható: és a' szikla-falak 's óriás hegyek a' fekete erdőkkel együtt őt erősen magukhoz lánczolóak; 's míg én magamat a' fürdő vendégek tarka tömegébe vegyitém, a' világ minden részéből ide jött különböző népek arczát álmélkodásom tárgyaul tevő, ő addig a' hegyeket mászkálá körül, vagy az erdőket futá-be. — Bár protestans volt, még is szokatlanul megragadtatva érzé magát a' kápolnának és egyház csende által, 's az ott zarándokló hivek csoportjára képes volt órákig ügyelni. —

Egy estve a' postaudvarról tértem vissza; midőn Emil a' puppeni sétányon zavart arczczal elémbé lépett. — „Mi bajod?” — szóltam aggódva hozzá.

„Ah, ideáлом!” — volt válasza. — Sokáig merőn nézett maga elébe, 's kezemet görcsösen szorítá-meg; míg végre reszkető hangon szólt:

„Ismered az olajfa-hegyet, a' facsoportot, hol a' megváltó könyörög, míg tanítványi alusznak! Oda járok én naponként, 's önkéntelen hajlanak-meg térdeim, hasonlóképp' az ott könyörgőkéihez. Ma is ott térdelék; elholt szülőimre, mind azon szerencsétlenségre gondoltam, mellyek magukat egész életembe szövék, 's hőn és áhitattal imádkozám. Ekkor közel hozzám hangos sirást hallok. Körültekintek, és — hogy irjam-le előtted? — láttam őt, kinek képét évek óta hordozom keblemben a' nélkül, hogy őt valaha láttam volna. Imádkozva térdelt, mint én, 's ugy tetszék, mintha a' szentek képeinek csoportja életet nyerne. Így kelle az isteni szüznek könyörögni, midőn a' keresztnél állott. Önkéntelen hajlot-

tam le hozzá. Ekkor a' nő is meglátott, elpirult, 's távozik. Szepe-
 pegve követém. — Ő a' gróf Bolza-palotába ment. Ebéd után csak
 képével foglalatoskodva bolyongám-be a' kereszthegynek csalitját;
 — közel lódobogást hallok, 's midőn a' szabadba lépek, a' nő ne-
 hány urakkal lovagolt a' hegyről lefelé. Mig csak szavát hallhatám,
 's a' kigyózdó uton a' cserjék közt termetét kiismerhetém, utána
 néztem. Beszéd szerint a' nő — lengyel születésű.

„No's ? mi tovább ? — kérdém, midőn Emil kifogyva el-
 némult.

„Mi tovább ? — szólt Emil, — te hideg érzéketlen szikla! mi
 tovább, mint hogy birnom kell, 's a' rózsát magam számára lesza-
 kasztani akarom.“

„Rózsá nincs tövis nélkül!“ — válaszolám. Ő szólni akart, de
 egy öreg nő lépett-le hozzánk, 's a' megváltó sebeire kért, hogy
 egy csekélységgel ajándékozzuk-meg. Emil egy forintot ada neki.
 A' nő ekkor ocsmány arcát vicsorgó mosolyra fitoritá, 's undort
 okozó nyájassággal szólt:

„Mint hogy önök olly csinos ifjú urak, 's a' nyomorún könyö-
 rülnek, nyujtsák ide kezeiket, hogy jövőjüket megmondjam.“

Nekem a' bohóságához semmi kedvem sem volt; de Emil nyu-
 godtan nyujtá kezét az öregnek oda.

„Ön vonalai redősen folynak össze vissza — kezdé fogatlan
 szájjal — ön szerencsés a' szerelemben; óvakodjék julius 9-kétől,
 's Isten őrizze-meg a' Lengyelektől.“

E' titokteljes szókkal a' csaliban eltűnt. — Emil szoborme-
 révény lön, 's engem is megkapott a' jelenet, midőn őt az agg nő
 Lengyelektől óvakodni inté, holott ő ideálját csak ma hivé egy len-
 gyelnőben feltalálni. De én majd magamhoz tértem, 's őt vigasz-
 talni keresém. — „Talán látott a' nő, midőn ma a' lengyel nő után
 mentél, 's ezért pöké-ki a' béka-hangot.“

„Nem, nem! akkor én is láttam volna őt — szólt Emil.
 — Ez a' gondviselés figyelmeztetése; nekem szerencsétlenné kell
 lennem!“

Semmi sem volt képes őt borús hangolatából kiragadni; szót-
 lan értünk lakunkhoz. Emil csak itt vevé észre, hogy gyűrűjét,
 's abban anyjának egy hajfürtjét elveszté. Mennél jobban törekvém
 most elhitetni vele, hogy a' cigány-nő csak gyűrűje után vadá-
 szott, annál több hitelt adott szavainak; mert ezen gyűrűt anyja
 halála óta soha sem tévé-le, 's ennek elvesztése által előre látta a'
 nagy szerencsétlenséget.

Következő napon erősen eltökéltük elutazásunkat; de Emil
 most erre nem volt rá birható. Engem rövidre mért szabadság-időm,

tovább maradnom gátolt, 's úgy őt következő reggelen elhagytam. Bucsúzáskor igen szomorú volt.

„Utazz Istennel! — voltak utósó szavai: — ki tudja, fogjuk-e egymást valaha viszont látni.

Az elválás nekem is nehéz lön; sejtelve nem hazudott; mert őt többször nem látám. Közölni fogok némelly helyeket leveleiből, mellyeket még mint ifjúságom hű barátjának szent emlékét, őrizek, — mik további sorsát legjobban megmagyarázandják.

Karlsbad aug. 3-kán 182†

Jó, hogy ez évben július 9-ke már elmúlt! — — — Beszéltem vele. — — A' cseh teremben táncz mulatság volt, M. herczeg által, kivel az uton találkozáink, intézve-el. — Reggel a' réten talált, 's az estélyre meghívott. Tudod, mi kedvem ellen látogatok olly társaságot, mellyben feszes, udvari etiquette uralkodik, — 's így a' legnagyobb elégedetlenséggel mentem a' cseh terembe.

A' herczeg igen kegyes volt irántam, 's több hölgynek bemutatott, elbeszélvén azoknak, milly segedelmes kezet nyújtottál velem, midőn kocsija a' hegyen utazás közben felfordult. Most minden nyelv vetélkedék a' magasztalásokban: — segítettük volna csak egy szegény pórnak kocsiját fölemelni, egy lélek sem fog ott dicserni. De ilyenek az emberek! Ha egy nagy ur kegyesen mosolyg ránk, mintegy bálványaivá leszünk környezetének, melly hasztalan kapkod egy kegyes pillanat után. Magamban átkozám helyzetemet. — Ekkor az ajtó fölnyilik, mindenki szeme a' belépőre irányoztatik. Ő volt, kísérve azon két ifjútól 's amaz öregtől, kiket már minap a' kereszthegyen társaságában láték. — „Vrecoska grófné!“ — hangzott az egész teremben. A' nő nem sokára környezve volt a' fürdő-világ ifjú nemeseitől, míg én setét rejtekbe vonulva egy oszlophoz támaszkodám. Borús gondolatimból a' herczeg ragadt ki. — „Miért nem tánczol, édes B-m? Egy ifjúnak éldelni kell az életet, éppen azért, mert még ifjú. — Ha térdeim nem reszketnének, magam is együtt tánczolnék.“

Az összegyűlt nővilággali ismeretlenségemmel próbálám magamat mentgetni: de ő kinevetett, 's ment. Mazur következék. Tudod, mi örömet tánczoltam ezt! — de láttad volna csak, mi királyilag 's kevélyen mozgolódék a' nő, nemzeti táncza kanyarulataiban; téged is éppen olly elragadtatás fogott volna lekötönni, mint engem! — A' herczeg mellette hirtelen megáll, lassan beszélnek, — a' nő futékonyan meghajtja fejét, elpirul, gondolatnál sebesebben előttem áll, 's egy választó fordulatan (Wahltour) a' tánczók tarka sorába húz. Magamon kívül valék, és, h o g y tánczoltam,

azt nem tudom; de midőn meleg lehelete arczomat érinté, midőn reszkető jobbam sudar derekát a' nyilsebes kanyarulatokban átfogá — akkor szerettem volna vele az örökké valóságba tánczolni: 's midőn a' fordulatnak vége lett, szívem tele volt, szabad levegőre kellett mennem.

Midőn a' teremet elhagyni akartam, hallám, hogy egyik lengyel a' másikat kérdé: — „ez az?” — mire a' másik igennel felelt. — Engem értének!

August. 10.

Velem mindig zavartabban 's bősztelbben megy! Tegnap Stammerbe lovaglék, és a' lengyeleket 's a' herceget ott találám. Nem sokára vidám beszélgetésbe bonyolodánk, 's a' szép Maria grófné, madonnám, részvevőleg hallgatott, míg kísérői engem gunyos szemekkel mértek.

A' herceg sétát javalt. Ismered a' Stammer és barátság-terem közötti gyönyörű utat! Oda menénk. Előttünk a' mosolygó völgy, a' sebesen folyó Tepellel, 's általellenben az erdő homályában Findlater temploma. Illy természeti szépség meglátásánál egész valóm egy végetlen látványgyá olvadt-föl: ellágyult 's boldog lettem, mint gyermek, ki a' varázs-lámpa csudáit legelőször pillantja-meg. Maria Varsóról, a' herceg olasz országról beszélt; — 's én vágyban usztam a' messze tájak felett. Esetleg megfordulok, 's Maria idősb kísérőjét, Podlicki urat, a' Puppen sétánybóli cigány nővel biztos beszélgetésben látom. A' nő szurós tekintet vete reám. — Mi dolguk lehet a' Lengyeleknek e' szörnynyel? — Én nem tudom.

Erőművileg követém őket Stammerig 's vissza, csak Maria buszúaskori gyenge kézszorítása adá vissza eszméletemet.

August. 14.

Tegnap estve a' szarvasugrásnál (Hirsch-Sprung) a' Lengyelekkel találkozáim. Már messziről látom, mi vágyódó szemekkel keresnek, 's midőn közelebb jövök, gyűrűmet a' grófnő ujján pillantom-meg. Elhalványulva hátrálok egy lépésnyire, 's e' pillanatban az ifjabb, vad Podlicki karon fog. — „Egy szóra uram!” — 's ezzel félre von.

„Hogy jó önnek gyűrűje mátkám ujjára?” — szólt rémitő dühösséggel.

„Mátkájaéra?” — volt rebegő válaszom.

„Igen, mátkáméra! — szólt reszketve. — Nagybátyám a' gyűrűt előbb önnek kezén látta. Miért halványodék-el az előbb. Hogy jó mátkám ön gyűrűjéhez? Uram, feleljen!”

Hasztalan bizonyítám, mi keveset tudok róla, 's hogy a' gyűrű tölem ellopott: de mennél jobban erősítém ezt, a' Lengyel annál dühösebb lön.

Ha nem felelsz, a' legnyomorúbb gaz vagy a' nap alatt! — Elrohant.

Soká tartott, míg tudám, mit tegyek. Gaz, gaz! A' szó ezerszeres visszhangban csapódék füleimhez. — Haza siettem, 's egy harczra idéző levelet küldtem hozzá.

Kétkedjem még a' cigány nő jóslatán? Ő, vagy én — a' sors végzete határoz. Talán ha e' sorokat olvasod, én már az idegen hideg földben fekszem, távol az atyai laktól. Bajsegédem a' herczeg hadsegéde lesz. Jó szülőim már rég a' temető zöld mohvirágai alatt szunyadnak.... Maria nem búsul utánam, és te.... igen, te fogsz ifjú álmaink emlékének egy könyűt ajándékozni. Isten veled!

Teplicz, august. 21.

Pisztolom eltalálta az utat szívéhez; vérben uszva feküdt előttem; — futottam a' nélkül, hogy Mariától búcsút veheték, 's csak itt lélekzem ismét. Az utósó nap története, csak mint álom, fekszik előttem. Minden ál-ok, mit magamnak előhívék, sem képes nyugalmamat visszaadni. Természetesen ez nem orgyilkolás: ő nyilvános, becsületes, párcsatán esett-el; de még is keze m által. Miért nem inkább engem talált gömbje? Boldog volnék szűk koporsómban: míg az emlékezet keblemet vampyrként szagatja.

— — — Éppen Seume sirjától jövök! Egyszerű cserfa jeleli a' német férjfi nyughelyét. Vigasztalást hoztam onnan szenvedéseimnek; szabadság dalai ismét tisztán hangzának a' feledékenységből keblemben fel, 's most érzem rendeltetésemet. Elmegyek azon földre, melly a' félholdtól nyomatva szabadság után lélekzik. Ezen eltökélést haszon nélkülinek fogod ugyan mondani. De mit veszthetek? mit egyebet, mint egy életet, megcsalatott szerelem 's reménynyel, a' gondviselés felőli kételkedéssel telvét? De nyerhetek mindent; büszke bizalmat magam iránt, hős halált és szabad sirt.

Az Isten adjon csendes véget.

(Vége következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Vanília-tenyésztés. — Morren ur Lüttichből az angol természet vizsgálók gyűlésében a' vaniliának Európában honosítása felől szerzett tapasztalatait jelenté-be, 's egyszersmind azt is, hogy az e' tárgyban tett

próbálatatai olly szerencsésen sikerültek, hogy a' vaniliát idővel Európában kereskedési czikké reményli tehetni. Az általa tenyésztett faj vanilia planifolia, és két töről több száz gyümölcsöt kapott, mellyek olly nagyok és illatosak, mint Ázsiában a' legjelesebbek. Kifejté egyszersmind a' tenyésztés módját is. — A' növényt 5 — 6 évig nevelni, különösen pedig melegben 's nedvesen kell tartani; a' napfény nem nélkülözhetlenül szükséges tenyésztésére.

Sakal. Bizonyos francia zászlós tisztnek (Stabsofficier), ki jelenleg az afrikai hadseregnél van, őszhő 1-ő napjáról a' blidai táborból írott egyéb tudósításai között következő is olvasható: Buffon, természet-buvár a' sakalt kegyetlen és rémitő állatnak rajzolja; de a' tudós gróf nr bizonyosan nem volt Afrikában. A' sakal legkevésbé sem veszélyes. Ez állat soha sem bátor-kodnék egy embert megtámadni. A' sakal Afrikának rókája, sőt még annál is félenkebb és gyávább; a' kutyától igen fél, és csak éjente, falkástól mutatja magát. Jelesebb költészeink egyike állítja, hogy a' sakal üvöltéssel üdvözli a' kelő napot. Igen bizony, eltalálta; — éjfél után visszavonul a' legsűrűbb erdőségbe és mocsárokba.

KÜLÖNFÉLE.

Mint lehet pénzhez jutni? Bizonyos parisi piperőcz hirtelen állita-meg egy kocsit a' palais-royale-nál, mellyben egy ismerős lordot pillantam-gy. — „Mylord, a' kétségbeesés martaléka vagyok — mond a' chevalier d' industrie. — „Az Istenért, mi baja? “ — „Becsületemre köle-önzött 1.000 frankot kell lefizetnem, és sehol sem tudom a' mondott pénzt összekaparni“ — „Fájdalom! most én sem szolgálhatok.“ — „Ne mondja ki ön e' rettentő szót! Mylord, ön gazdag! romlásnak engedheti-e illy csekélységért barátját?“ — „No, no, hisz' tán csak nem olly lélekben járó!“ — „Ha ön nem segít, kénytelen vagyok a' halál!“ — — „Talán csak nem akar egy gömböt keresztül repíteni agyán?“ — „Többet, sokkal többet, egy ép porczika se maradjon testemből, ha szabadulást nem látok. Tekintsen ön ide — 's köpönyegét félre rántva egy nyílt hordócskát láttata, melly melljére volt csatolva — e' hordócska löporral van töltve, 's ha ön vigasztalatlanul ereszt-el, ez égő czigarót a' hordóba dugom, 's minden szenvedésemnek véget vettek!“ — „Megálljon ön, rémitő ember — kiált a' lord iszonyodva, midőn a' piperőczet félig elégett czigarójával a' hordó felett hadarászni látta — gondolja-meg, minő szerencsétlenségnek lehetne indítója. Igaz, fáradságomba kerülend, mig az említett összeget — “ — A' piperőcz közelebb vitte czigaróját a' hordóhoz. — „De itt van — rikácsolá a' Britt — vegye, 's menjen a' pokolba.“ És tárczáját előrántván, a' kívánt pénzt kiszámolván 's barátjának nyújtotta; ez szíveségét megköszönvén a' czigaro- darabot ismét szájába vette, 's mintha semmi sem történt volna, nyugodtan tovább ment.

Férj-orvoslás. Szép olvasónéinkkal, kik talán egy zsarnok férj járma alatt (mit hinni nem akarunk) nyögnének, itt egy módot közlünk, mint lehessen azokat megszéledíteni. Strassburgban egy, már gyermekségétől hirtelen haragú és részegségre hajlandó Elzasszihoz a' sors igen szép, szelid és angyal türelmü nőt kapcsolt, ki minden megsértést panasz nélkül tűrt-el. A' deli nőt látni nem lehet, hogy a' szív azonnal szerelemre ne gerjedjen

iránta; minden ember sajnálta, és a' sorsot melly olly vad férjhez kötötte, káromolván, a' nőt vigasztalni akarta; de ő mindig azt állítá, hogy boldog. Azonban fájdalom! a' szomszédok ellenkezőről győződtek-meg; mert mihe-lyest haza tért estve a' részeges kanna, sirámokat, jajgatást és csattogást hallottak; miből következteté, hogy a' miveletlen férj szelid nejét ütlekekkel vendégli. Gyakran készültek némellyek, hogy a' garázda monsieur-re ront-
nak: de bőszerű indulatjától felvén, mindig csak a' készületnél maradtak. Mit senki sem merészelt végbe vinni, teljesíté egy virágzó elzasszi némben, a' házbeli szolgáló. Egy estén, midőn asszonyával sokáig és süketlen várták a' gazdát haza, 's az asszony lefekünni készült, hirtelen botorkázást és lár-mát hallottak a' lépcsőken; a' gyönyörű mákvirág ismét részegen tért haza. Reszketve várta a' szegény asszony bakóját, míg a' szolgáló a' gyertyát, mellyet ki kelle vala tartania, villogó szemekkel asztalra tette: „nem, asz-szonyom, tovább nem engedem kegyedet kizozni; itt az idő, hogy minden-nek végét szakasszuk“ — monda nemes tüzzel. — „Mit tegyek? a' háznál férjem és uram“ — mond remegve a' szelid nő. — „Bizza csak reám; fogadok nem bántja kegyedet többé; miheylest ünni akarja, oltsa-el csak kegyed a' gyertyát, és mondja koronként: „megállj, részeges kancsó, ez majd eszed-re hoz.“ — Ezzel a' hölgy egy izmos bottal ajtó mögé állott: a' gazda belé-pett és szörnyű lármát ütött; alig aludt-el azonban a' gyertya, a' szolgáló elő-ugrott, és galád gazdáját úgy megbotozta, hogy két nap múlva is alig tudott ágyá-ból fölkelni. Az asszony pedig olly jól játszú szerepét, hogy ferje erősen hitte, hogy eddig is csak szelidsége tartóztatta vissza illy erőszakos vissza-torlástól. Ez időtől mintája lön a' jó férjnek.

Külföldi találkozás. — Bazaine tábornok, ki Parisban nem régiben hunyt-el, sétálása közben a' Tuillériák kertjében egyik ismerősével F... gróffal találkozott. — F... csudálkozva kérdé barátját, mi oka, hogy most olly ritkán látható. — „Jöjön ön jövő vasárnap 11 órakor az Assomp-tion (Boldog asszony menyhe menetele) templomba, ott találkozni fogunk“ — lön a' tábornok válasza. — F... ur a' rendelt órában az említett templomhoz megy. A' templom ajtaja gyászszal volt bevonva, az udvaron gyászkocsik ál-lottak, 's egy tollas kalappal és czimer-jelekkel ékesített koporsó éppen azon perczen érkezett-meg. — „Ki halt-meg? — kérdezé F... ur egyik rendőr-káplárt. — „Egy orosz tábornok“ — lön a' válasz — „S mint neve-zik őt?“ — „Bazaine.“ — És az assumptionbeli torony - óra azon perczen konga 11-et.

A' féktelen nő. — „Ember! ma az új templom részére fashionable multság adatik, — monda egy newporti (Bristol mellett) nő férjének — 's minthogy minden lady ott lesz, nekem is jelen kellennem.“ — „Te honn fogsz maradni — válaszolt a' férj. — „Nem, nem! nekem ott kellennem, bár mibe kerüljön; készebb vagyok egy ujjamtól, mint azon gondolatától meg-válni, hogy oda menjek. A' szót tett is követé. Alig lebbent-ki férje ajká-ról a' tiltó „nem“ szócska, a' bárd már megvillant a' nő kezében, és egyik ujja véresen a' férj lábához gördült, és további ellenkezés után a' második — de a' dühöngő ezt még nem elégli, hanem hévvel kiáltja: „S ha még to-vább is ellenkezel, kezemre kerül a' sor. „És valóban a' bárd ismételt ízben villant-meg, hullott a' kézre, 's az idegeket átmetszé, a' nélkül azonban, hogy a' csontok megsértettek volna. Azonnal sebészt hívtak, ki a' megeseu-

kitott njjakat egészen levágta; alig köté-el azonban a' sebet, a' Megára-szop-
tatta nő ujan felkiáltott: „Készebb vagyok még egyszer tenni, mit most tet-
tem, mintsem türjem, hogy igazságos és józan ész-sugallta követeléseimben
magamat korlátoltatni engedjem!”

EMLEKMONDÁS.

Szózat a' Magyarhoz.

Hazádnak rendületehül
Légy híve, o Magyar!
Bölcsöd az 's majdan sirod is,
Melly ápol 's eltakar.

VÖRÖSMARTY után —

Az asszony olyan, mint az orvos. Az ember kikél ellene, 's még
is rá szorul.

KISFALUDY KÁROLY után —

Remény. — A' szerélem egy gyenge homályos reménysugárnál is fé-
nyes világban látja hajnallani jövő boldogságát: — ha alatt elborulnak nap-
jaink, bizva tekintsünk-föl a' homályból, 's a' remény arany sugárai fogják
lelkünket vigasztalni.

GAÁL után K. H. K. J.

Gondolatok. Ki valamelly tékozlót szándékozik meggátolni, hegy-
ről gördülő kereket akar feltartóztatni.

Nemes büszkeség nélküli férjfiú azon fához hasonlít, melynek törzse
ugyan fölfelé nőhetett volna, de a' helyett meggörbedve 's a' föld felé hajol-
va vesztegel.

KOVÁCS MARIA.

Tagrejtvény.

Két tagu szóm elsője idő és könyvbeli osztály.

Végűm vág 's fúr. Jár konyha körül az egész.

PÉNZES JÁNOS. Aradrúl.

Előbbi rejtvény: 1) A' szivacs (spongyia). — 2) A' nap. — 3) Rák-ollót. — 4) Czer-
nagombolyag.

Figyelmeztetés — Ez évnek utolsó hónapja feltűnván, e' folyó-
irat mind távolabb lakó mind budapesti t. cz. pártfogóit tisztelettel figyel-
meztetjük, hogy lapjaink jövő 1839-ik évi számaira az előfizetés általánosan
megnyitott. Minél fogva kérjük a' t. pártfogókat, méltóztassanak akár
postán, akár Pesten a' kiadó hivatalban folyóiratunkra már most megten-
ni az előfizetést, nehogy elkésven a' rendelés, minthogy részint a' borité-
kok nyomtatása hamar meg nem eshetik, részint a' szerkeszőnek nem adatnak
tudtára azonnal az elkészett rendelések, a' t. előfizetők félbenszakasztva 's
o'ajtásuk ellen későbbén kapják új évi lapjaikat. — Jövő évi lapjaink va-
lamint eddigi alakjokban és diszökben maradnak-meg, úgy eddigi szerke-
zetük szilárd elveit is viselve folyvást finom velin papirosra, 's a' szokott
képekkel jelennek-meg. — Az előfizetési díj félévre p o s t á n 6 ft. —
h e l y b e n boríték nélkül 5 ft. — borítékkal 5 ft. 24 kr. ezüst pénzben.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiazon alul, a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.